

[Svend E. Johansen.]

hed staaende Midler dertil, selv om den er ublu, saaledes som Leonhardt gør opmærksom paa her, at de Priser, der forlanges, var. Hvis Regeringspartierne hævder, at man ikke kan slutte ud fra, hvad en maaske hysterisk Person i Fredericia skriver til Udvalget, maa jeg kombinere det med det ærede Medlem Hr. Knud Hansens Udtalelser ved første Behandling, og paa ham vil Regeringspartierne vel næppe hæfte Betegnelsen hysterisk.

Det ærede Medlem Hr. Knud Hansen sagde under første Behandling, at Kommunalraadsmedlemmerne rundt omkring i vore Kommuner jo udmærket kendte det Forhold, at naar de havde udbudt et Arbejde til Licitation, tilføjede de Mestre, der gav Tilbud, udtrykkelig, at Tilbudet kun var bindende, saafremt alt Arbejde blev udført af Mestre, der var Medlemmer af Arbejdsgiver- og Mesterforeningerne. Det kan man dog heller ikke kalde et brutalt og modbydeligt Overfald paa sagesløse Arbejdere. Det viser igen, hvad jeg præcisere saa skarpt, som det var mig muligt, under første Behandling, at der er en Tendens inden for vore Brancheorganisationer til at ville opretholde monopoliseret Pris paa det Arbejde, de yder, og slaa enhver Konkurrence ned, der har til Hensigt at bringe Prisen ind i et fornuftigt Leje. Nu har vi altsaa det ærede Medlem Hr. Knud Hansens Bevis herfor, og jeg vil gerne have Lov til lige kort at citere Slutningen af hans Indlæg ved første Behandling, hvor han siger:

„Men Forholdene ligger altsaa saaledes, at der af Arbejdsgiverforeningens Medlemmer føres meget skarp Kontrol med, at Ikke-Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen ikke faar et Stykke Arbejde, som Medlemmer er med til at arbejde paa.“

Det vil, maa jeg sige, være en meget værdig Opgave for den danske Rigsdag at gaa ind i en Lovgivning, der siger: Vi skal støtte Arbejdsgiver- og Mesterforeningerne i disse Aftaler, og vi lader det forbrugende Publikum, der skal betale Tjenesteydelserne, betale Omkostningerne ved Gildet og ved vore velsignelsestrige Lovgivningsvirksomhed.

For det andet hævdede Ministeren, at der var Beskyttelse nok i den øvrige Lovgivning, at denne Tendenslov havde man slet ikke nødig at opretholde, for skulde der virkelig komme uberettigede Indgreb i den lige og frie Adgang til Erhverv, havde vi den øvrige Lovgivning, der ydede Beskyttelse. Hvis det er Tilfældet, hvad i Himlens

Navn er saa Meningen med dette Lovforslag og med at pege paa, at det tilsigter at ophæve en Tendenslov, vendt mod Arbejderne? Hvis Beskyttelsesforanstaltninger findes i den øvrige Lovgivning, er det, der her er foreslaaet, en Skueret, der skal putte Arbejderne Blaar i Øjnene, for saa er de i lige saa høj Grad bastet og bundet, naar Loven er ophævet, fordi der findes Værnebestemmelser i den øvrige Lovgivning. Dette Argument kan vi altsaa ikke godkende, navnlig naar man vil hævde, at der er Tale om en Tendenslovgivning.

For det tredje motiverede Ministeren Lovens Ophævelse med Lovens eksempellose Uklarhed. Han hævdede, at Domstolene havde et alt for frit Skøn, naar der blev anlagt Sager under Henviisning til Erhvervs- og Arbejdsmiljøloven, og dette støttede det ærede Medlem Hr. Hauge i sin Ordførertale, idet han sagde, at Erhvervs- og Arbejdsmiljøloven var saa fantastisk uklar, at Dommerne overhovedet ikke vidste, hvad de skulde stille op, naar Sagerne blev paadømt. Det ærede Medlem Hr. Hauge kom her med Højesteretspræsidenten under Armen og citerede, hvad Højesteretspræsidenten i sin tidligere Virksomhed som Højesteretsdommer havde sagt herom — det staaer Spalte 891 i Fortrykket. Højesteretspræsidenten havde sagt følgende:

„Domstolenes Kald er ikke at give Love, men at anvende dem. Befolkningens Syn paa Domstolene er bestemt af denne Opfattelse af deres Gerning, men denne Opfattelse bliver paa en skadelig Maade forrykket, naar Domstolene paa et enkelt, tilmed socialt ømtaaligt Punkt, bliver udrustet med egentlig disponerende Myndighed.“

Nu er Højesteretspræsidenten selvfølgelig en Kapacitet paa det Omraade, det erkender jeg, hans Ord har stor Betydning. Men maa jeg minde om, at ved første Behandling rettede jeg gentagne Gange nogle Spørgsmaal til Handelsministeren om, hvor i Lovgivningen han fandt den Beskyttelse, der skulde være for Erhvervs- og Arbejdsmiljøfrihed, og da henviste Handelsministeren bl. a. til den almindelige Erstatningsregel, saaledes som den er udtrykt i Julius Lassens Obligationsret, almindelig Del. Og hvad siger saa Julius Lassen i Obligationsretten, den almindelige Del? Han siger: Domstolene har, for saa vidt Lovgivningen tier, Frihed til at afgøre, om en vis Interesse bør være retsbeskyttet eller med andre Ord anerkendes for en Ret. — Nu skal jeg erkende, at det altid er godt, at Argumentation er alsidig, og derfor maa jeg jo respektere